

[Indenrigsministeren.]

selvsagt ikke den kolossale tekniske Fejl, som en saadan Fremgangsmaade vilde være. Det er altsaa ikke rettet mod den ærede Ordfører eller mod Forslagsstillerne i det hele taget, men jeg siger dette for derigennem, forhaabentlig, at ramme en Pæl gennem saadanne Opfattelser, hvis de skulde findes her i det høje Ting, og for ogsaa — i Beskedenhed — maaske at give et Bidrag til Udryddelsen af den Slags Vrangforestillinger ude i Befolkningen, saaledes at man kommer til at ræsonnere over hele dette Spørgsmaal paa et reelt Grundlag og ikke paa et Grundlag, som ikke har eller kan have noget som helst med Virkeligheden at gøre.

Man har jo stærkt kritiseret det Princip, som er lagt til Grund for Præmiebetalingen i Forslaget, Princippet om, at der skal ydes en vis Procent af alle Indkomster med en Fastsættelse af en vis Maksimalpræmie, og det er jo her i Lovforslaget 3 pCt. og 240 Kr. I Kommissionen, som sidst var nedsat til Behandling af dette Spørgsmaal, har Professor Sindballe opstillet et Forslag til en Folkeforsikringsordning, som ogsaa hvilede paa en saadan Procent af Indkomsten som Præmiebetaling, et Forslag, som jeg maa erkende var overordentlig vel og skarp-sindigt gennemtænkt, men som dog neppe egner sig til Gennemførelse. Jeg forstaa derfor ogsaa meget godt, at de ærede Forslagsstillere paa dette Omraade har formet det hele saaledes, at det er langt klarere og langt mere gennemskueligt end i det Sindballe'ske Forslag; men paa den anden Side har man ogsaa mistet væsentlige Fordele, som dette sidste Forslag frembød.

Nu har man her kritiseret, at det kun er Indkomster op til 8 000 Kr., som skal betale de fulde 3 pCt. Afgift, men derefter er Procenten dalende: for 24 000 Kr. kun 1 pCt., for 100 000 2,4 p. m. og for Millionindkomsten kun ¼ p. m. Jeg vil sige om denne Kritik, at den synes jeg ikke bundet ret dybt; den er for saa vidt uden enhver Interesse, fordi dette Resultat, denne aftagende Procentsats for Indkomster over 8 000 Kr., er en selvfølgelig Konsekvens af selve Princippet. Derfor synes jeg slet ikke heller, det er her, at man skal sætte sin Kritik ind, men det, man skal spørge om, er dette: Er det virkelig muligt at paalægge Arbejdere og Middelstanden her i Landet med Indkomster op til 8 000 Kr. en yderligere 3 pCt. Byrde til den Kontingent- og Skattebyrde, som de i Forvejen har? Det er det, man maa spørge om, og de, hvis Indkomster ligger væsentlig derover, og som kommer af med nogle faa Promiller eller

Brøkdeler af Promille, dem er der vistnok i denne Sammenhæng ingen Grund til at nære Frygt for skal knuges helt ned ved denne nye Byrde.

Nej, værre end dette simple Procentprincip for Præmiebetalingen er i Virkeligheden i mine Øjne Bestemmelsen om, at Præmiebetalingen skal ophøre, naar den forsikrede har indbetalt tilstrækkeligt til at faa det, som er nævnt i Lovforslagets § 2, Stk. 3, det vil altsaa sige et Beløb paa mindst 600 Kr. for Mænd og 540 Kr. for Kvinder — hvis den vedkommende saa yderligere vil betale Præmie, ja, saa kan han naturligvis opnaa mere, men det er ganske overladt til hans egen Beslutning. Følgen deraf bliver nemlig den, at den unge med de store Indtægter bliver langt hurtigere fri for at betale yderligere — for ham varer Tvangen kun i ganske faa Aar — end den ældre med de tilsvarende Indtægter, medens Manden eller Kvinden med de smaa Indkomster maa henvises til at betale hele Tiden.

Jeg vil i denne Forbindelse gerne nævne et Eksempel. Hvis man benytter Dødelighedstavlerne 1911—20 og benytter Rente-foden 4 og spørger: Hvornaar ophører Præmiebetalingen for forskellige Aldersklasser, naar de har en Indkomst paa 8 000 eller over 8 000 Kr. og altsaa kommer til at betale Maksimalpræmien, de 240 Kr., i hvor mange Aar skal de betale for at opfylde Bestemmelsen i Lovens § 2, 3die Stykke? — saa viser det sig, at en 20-aarig Person kun vil have 3 à 4 Aars Præmieydelse at præstere, hvorimod en 30-aarig Person skal betale i 5 à 6 Aar, en 40-aarig 8 à 9 Aar, og først naar vedkommende er 50 Aar ved Lovens Gennemførelse, kommer han til at betale hele Perioden ud, indtil han naar de 65 Aar, som giver ham Ret til at blive Livrentenyder.

Jeg frygter for, at dette Princip, som hele Præmieydelsen saaledes er opbygget paa, vil i sine Virkninger ude omkring i Befolkningen ved den Ulighed i Kravene, som stilles til de enkelte, give Anledning til megen Utilfredshed og berede en rolig Gennemførelse af en saadan Nyordning overordentlig store Vanskeligheder.

Efter min Mening bør Præmiebetalingen fortsættes i samme Tidsrum for alle, som kommer ind under Forsikringen. Om saa Præmiebetalingen skal fortsættes helt op i de ældre Aldersklasser eller, som Forslagsstillerne her forlanger, helt op til 64 Aars Alderen, ja, det stiller jeg mig endogsaa meget tvivlende til, thi det vil jo ikke kunne nægtes, at aftagende Erhvervsevne